

ΟΛΙΓΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΡΩΜΥΛΙΑΣ



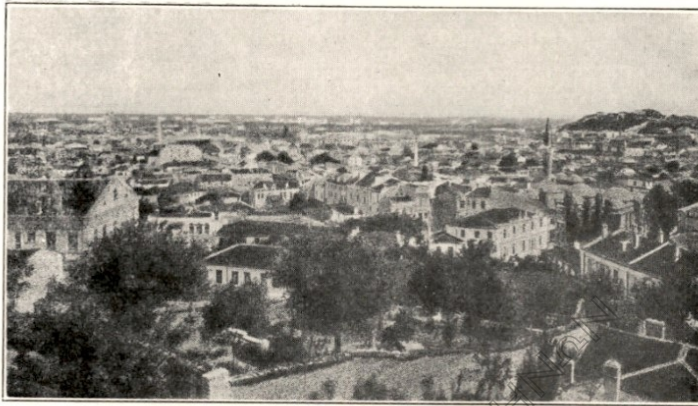
Υ ΜΟΝΟΝ ἀρίστη ἀλλὰ καὶ κατ' ἐξοχὴν πατριωτικὴ ὑπῆρξεν ἡ ἀπόφασις τῶν ἐξ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας καταγομένων ὅπως συμπληθῶσιν εἰς ἓνα Σύνδεσμον ἐν Ἀμερικῇ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ο ΑΙΜΟΣ».

Ἡ Ἀνατολικὴ Ρωμυλία εἶναι γεωγραφικὴ ἔκφρασις, δι' ἧς ὀνομάσθη ἡ Βόρειος Θράκη τὸ 1878 ὅτε αὐτὴ ἀνεκηρύχθη ὑπὸ τοῦ Βερολινείου Συνεδρίου αὐτόνομος ἐπαρχία τοῦ Τουρκικοῦ Κράτους κυβερνομένη ὑπὸ Διοικητοῦ διοριζομένου ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου.

Ἡ ἐπαρχία αὕτη κατοικεῖτο τότε κατὰ πλειονοψηφίαν ὑπὸ Ἑλλήνων, Τούρκων καὶ ὀλίγων Βουλγάρων.

Τὸ ἴδιον ὅμως ἔτος καὶ ὑπὸ τοῦ ἰδίου Εὐρωπαϊκοῦ Συνεδρίου ἀνεκηρύχθη καὶ ἡ Βουλγαρικὴ Ἡγεμονία, φέρου ὑποτελῆς εἰς τὴν Τουρκίαν. Ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι ἡ Βουλγαρικὴ Ἡγεμονία ἐδημιουργήθη ὑπὸ τῆς Ρωσσίας, ἡ ὁποία νικησασα κατὰ κράτος τῷ 1877 τὴν Τουρκίαν, ἐπέδωξε διὰ τῆς Συνθήκης τοῦ Ἁγίου Στεφάνου τὴν δημιουργίαν Μεγάλῃ Βουλγαρίαν τὴν Βουλγαρίαν τοῦ Ἰγνάνιερ. Τῇ ἐγκαίρῳ ὅμως ἐπεμβάσει τῶν Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων καὶ ἰδίᾳ τῆς Ἀγγλίας περιορίσθη εὐτυχῶς ἡ Μεγάλῃ Βουλγαρία εἰς μίαν Βουλγαρικὴν Ἡγεμονίαν ὑποτελή.

Οἱ Βούλγαροι ἀποκτήσαντες τὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν μὲ Ρωσικὰς μόνον θυσίας αἵματος ἀπέδωσαν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ὑπερόπται καὶ ὑπερφίαλοι καὶ ὀρθοίμενοι ἀναμφιβόλως ὑπὸ τῶν Πανσλαϊστῶν τῆς Ρωσσίας διεκλήριτον τὰ ἐθνικά τῶν ὄνειρα τὰ ὁποία δὲν ἠσχύνοντο νὰ δίσχυρίζοντα ὅτι περιελάμβανον καὶ τὴν ἀπόκτησιν καὶ αὐτῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Δὲν περιορίσθησαν ὅμως οἱ Βούλγαροι μόνον εἰς ἔθνικους φανατισμούς τῶν λόγων. Ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ τῶν Σταμπούλφ ἐπαρουσιάσθησαν ἀμέσως εἰς τὴν κοινότητα τῆς δράσεως μὲ ἀπαιτήσεις κυριαρχικὰς εἰς τὰ Βαλκάνια. Ὁ Σταμπούλφ διὰ τεχνικῆς πρὸς τοὺς Ρώσους προστριβῆς κατόρθωσε νὰ ἀποκτήσῃ τὴν συμπάθειαν τοῦ Ἀγγλικοῦ Λαοῦ, καὶ ἀμέσως κατόπιν ἐπελαμβάνετο τοῦ ἔργου τῆς μεγεθύνσεως τῆς Βουλγαρικῆς Ἡγεμονίας. Ὁ Σταμπούλφ διὰ προξενικότητος κατελάμβανε καὶ προσήγωνε τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμυλίαν εἰς ἀνατόπιστον τμήμα τῆς Βουλγαρικῆς Ἡγεμονίας. Ὁ Σουλτάν Χαμιτ περιορίσθη τότε μόνον νὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ τὴν ἔνωσιν, τὸ ἴδιον δὲ ἔκαμον καὶ αἱ λοιπαὶ Εὐρωπαϊκαὶ Δυνάμεις. Ἡ Ἑλλὰς ἡ ἐπίσημος, κυβερνῶντος τοῦ ἀεμινήστου Θεοδώρου Δεληγιάννη, ἠθέλησεν ἐντονώτερον νὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ ἔστειλε δῆθεν



Η ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΙΣ

Ἡ πόλις τῶν γραμμάτων διὰ τοὺς Ἕλληνας τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας,
ἔνθα μέχρι τοῦ 1906 ἐλειτούργουν τὸ Ζαοιάνειον Λιδασκαλεῖον καὶ ἡ μεγάλη
Σχολὴ τοῦ Μαρασίου.

COMPLIMENTS OF
D. S. WALTON & CO.

NEW YORK CITY

στρατὸν εἰς τὰ Ἑλληνοτουρκικὰ σύνορα. Ἐπενέθησαν τότε αἱ Δυνάμεις καὶ ὁ ναυτικὸς ἀποκλεισμὸς τῆς Ἑλλάδος ἠμποδίσεν εὐτυχῶς τὴν σύρραξιν μετὰ τῆς Τουρκίας. Καὶ λέγω εὐτυχῶς διότι ἡ Ἑλλάς ἦτο τελειῶς ἀπαρασκευάστος διὰ πόλεμον, ὅπως καὶ κατὰ τὸ 1897. Κατὰ τὴν φράσιν ὁμῶς τοῦ μεγάλου(;) πολιτικοῦ τῆς Θεοδώρου Δεληγιάννη θὰ πολεμοῦσεν ἡ Ἑλλάς μὲ ἔτι εἶχε καὶ δὲν εἶχε.

Ἀπὸ τῆς καταλήψεως τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμανίας ἀρχίζουσι τὰ βάσανα τῶν Ἑλλήνων κατοίκων τῆς. Οἱ Βούλγαροι βλέποντες τὴν ἀρθητικὴν, ἐμπορικὴν, πνευματικὴν καὶ κοινωνικὴν ὑπεροχὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου, ὡς σκοπὸν τῆς Κυβερνήσεώς των ἔθεσαν τὴν ἀπορρόφησιν εἰ δυνατόν καὶ τὸν ἐκβουλγαρισμὸν τῶν Ἑλλήνων, ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτώσει τὴν πλήρη ἐξόντωσιν καὶ ἐκδιωγμὸν αὐτῶν ἐκ τοῦ τόπου τῆς γεννήσεώς των καὶ ὅστις ὑπῆρξεν ἡ πολυχίλιετης κατοικία τῶν προγόνων του.

Οἱ Ἕλληνες, ὡς ἦτο ἐπόμενον καὶ φυσικόν, ἀντέταξαν πᾶσαν ἀντίστασιν κατὰ τῶν ἀφομοιωτικῶν τάσεων καὶ προσπαθειῶν τῆς Βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως. Διὰ τοῦτο ὀλίγα μόνον ἔτη μετὰ τὴν προσάρτησιν τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμανίας, ἡ Βουλγαρία ἐκήρυττε τὸ Ἑλληνικὸν στοιχεῖον ἐν διωγμῷ. Τῷ 1892 διὰ Κυβερνητικῆς διαταγῆς ἐκλείοντο αὐθαιρέτως ὅλοι καὶ ἐναντίον ὅρων τῆς συνθήκης, δι' ἧς ἐδημοουργήθη ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Βουλγαρικῆς Ἡγεμονίας, ὅλα τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμανίας. Τὸ βίαιον κλείσιμον τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων συνετάραξε μεγάλως τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμανίας. Καίτοι δὲ κατόπιν καταλλήλων ἐνεργειῶν ἀνεστάλη ἡ ἐφαρμογὴ τῆς διαταγῆς ταύτης, ἐν τούτοις οἱ Ἕλληνες συνηθάνθησαν πλέον ὅτι εὐρίσκοντο πρὸ συστηματικοῦ διωγμοῦ, ὁ ὁποῖος καθημερινῶς θὰ ἐγίνετο χειρότερος, ἐπιδιώκων διὰ θεμιτῶν καὶ ἀθεμιτῶν μέσων τὴν πλήρη αὐτοῦ ἐξόντωσιν. Καὶ πρὸ τῶν ὀμμάτων αὐτῶν τῶν Ἑλλήνων πατριωτῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμανίας, τῶν ἀθητῶν τέκνων τῆς αἰωνοβίου Ἑλληνικῆς Φυλῆς, παρουσιάετο σαφῶς τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς, ἦτοι ἡ ἐκβουλγαρισμὸς ἢ ἐκπατρισμός με ὅλα τὰ ἐπακολουθοῦντα δεινὰ. Καὶ οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμανίας ἐπροτίμησαν τὸ δεύτερον. Παρέμεινον ἐκεῖ ἀπόητοι πρὸ τῶν ἀπειλῶν τῶν κυριαρχουμένων Βουλγάρων, πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι εἰς τὰς ἐθνικὰς των παραδόσεις μέχρι τοῦ 1906, ὅτε οἱ Βούλγαροι παρὰ πᾶν νομικὸν ἢ καὶ διεθνὲς δίκαιον καὶ παρὰ πᾶσαν ἀνθρωπιστικὴν συμπεριφορὰν, ἐξεδίωκον διὰ τῆς βίας τοὺς ἰδίους των ὑπάρχους, γεννηθέντας ἐκεῖ καὶ ζήσαντας ἐκεῖ πολὺ πρὶν ἢ οἱ Βούλγαροι ὡς ἀγρία ὄρδα κατέλθωσιν ἐκ τοῦ Βόλγα εἰς τὰς χώρας αὐτάς. Ἀπὸ τοῦ 1906 καὶ ἐντεῦθεν συνεχίζεται εἰσέτι μέχρι σήμερον ὁ ἐκδιωγμὸς τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμανίας ὅστις δὲν συνεπληρώθη εἰσέτι. Θὰ προσφθάσῃ ἄρα γε νὰ συμπληρωθῇ αὐτὸς ὁ ἀπάνθρωπος ἐκδιωγμὸς; Τίς οἶδε; Ἡ μοῖρα πολὺ ἀποκρύπτει.

Τώρα διὰ τὰ μέλη τοῦ Αἵμου καὶ δι' ὅλους τοὺς ἐξ Ἀνατολικῆς Ρωμανίας καταγομένους καὶ ἐν γένει δι' ὅλον τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος

ἡ σύντομος αὕτη ἐξιστόρησις τῆς τύχης τοῦ ἀκμάζοντος καὶ συμπαγοῦς στοιχείου ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ σημαίνει κάτι, καὶ σημαίνει μάλιστα πολὺ. Ὁ δὲ Σύλλογος «Ὁ Αἶμος» θεωρεῖ ὡς καθήκον ἐπιβεβλημένον νὰ ὑπενθυμίῃ εἰς ὅλους τοὺς ἐξ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας καταγομένους τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν των καὶ συνενώων ὅλους ὑπὸ τὸς πτέρυγας του, νὰ τοὺς ἐμψυχώῃ καὶ νὰ τοὺς ἐνθαρρύνῃ ὅπως διατηροῦν ζωηρὰν καὶ ἄσβεστον εἰς τὴν ψυχὴν των τὴν ἀνάμνησιν τῆς καταγωγῆς των καὶ τὴν ἱερὰν ἀνάμνησιν τῆς πατρικῆς των γῆς ἢ ὁποῖα ὀπῆρξεν ἀνεκαθεν ὅπως ὅλη ἡ Θράκη ἢ κοιτῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἢ ὁποῖα εἶναι προσωριμῆ ἀναμφιβόλος, ἀν ὁ Ὑψιστος Θεὸς διαφυλάξῃ τὴν Ἑλληνικὴν Φυλὴν ἐκ τῶν ἰδίων της ἀμαρτημάτων, ἵνα μίαν ἡμέραν ἀποκτήσῃ καὶ πάλιν τὴν Ἑλληνικὴν τῆς χροιάν.

Σ. ΔΑΔΑΚΗΣ, ἰατρός



HEARTY WISHES

TO THE ΑΕΜΟΣ SOCIETY

Mr. & Mrs. P. Pangalides